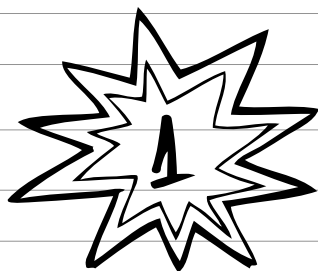

OBROVSKÝ a HROZNĚ TĚŽKÝ DOMÁCÍ ÚKOL

Domácí úkoly by měly být ze zákona zakázány. Po náročném dni plném poflakování se ve škole jsem už žádnou další těžkou práci dělat neměl. A také jsem se velmi tvrdě snažil, aby to tak bylo. Ale snažit se velmi tvrdě vyhnout práci je tvrdá práce.

Na dnešní hodině nám náš třídní učitel, pan Máknutý, řekl: „Doufám, že jste všichni pracovali na svých velkých projektech, co jste dostali za domácí úkol.“

Já ne. Ani jsem nezačal.

„Je to poprvé, co jste dostali šanci vybrat si vlastní projekt. Na tom se ukáže váš talent a vaše zájmy. Velmi se těším, až je uvidím a uslyším vaše referáty o nich.“ Pan Máknutý ukázal na plakát na zdi, na kterém stálo: „Odvážní míří vysoko.“ A pronesl: „Ujistěte se, že míříte vysoko a tvrdě pracujete.“

Znovu zaznělo to hrozné slovo: *práce*. To slovo na mě prostě nefungovalo.

„Své velké projekty předvede každý den několik z vás. Kdo chce začít?“ zeptal se pan Máknutý.

Zvedl jsem ruku, abych se nabídl, že půjdu jako poslední.

„Dobře, Kájo, můžeš jít jako první,“ řekl ale učitel. „Kdo chce být druhý?“

Stále jsem držel ruku nahoře. Potřeboval jsem vysvětlit, že chci jít poslední.

Ale pan Máknutý mě vytrvale ignoroval
a vyvolával moje spolužáky.

Nakonec se všichni zapsali na nějaký termín,
ve kterém budou předvádět svůj úkol.

Já držel ruku neustále zvednutou.

„O co jde teď, Kájo?“ ptal se pan Máknutý.

„Chtěl bych svůj projekt předvést až poslední den,“ odpověděl jsem mu.

„Ale před pár minutami ses přece nabídl, že půjdeš jako první. To už jsi stihl změnit názor?“ povzdechl si pan Máknutý. „Dobrá, Kájo. Přesunu tě z prvního dne na poslední.“

Tak. Teď jsem získal pár dní navíc k tomu, abych si dělal starosti s velkým domácím úkolem, se kterým jsem ještě nezačal. Neměl jsem ani ponětí, jaký projekt mám udělat. Napadlo mě, že

bych udělal projekt falešný. Mohl bych ukazovat na vzduch vedle sebe a tvrdit, že jsem postavil neviditelné závodní auto nebo kosmickou loď. Mohl bych třeba předstírat, že do toho nasedám a zapínám si neviditelný bezpečnostní pás.

Ne. Pan Máknutý by mi neuvěřil. Pravděpodobně by mi udělil velice viditelný trest, např. službu na mazání tabule na celý měsíc.

Ve škole jsem strávil velké množství času tím, že jsem se snažil vymyslet svůj velký projekt. Nenapadlo mě ovšem nic.

Když jsem dorazil domů, dal jsem si s přemýšlením přestávku. Zahrál jsem si svou videohru s názvem *Sejmi všechno, co se hejbá*. A najednou jsem dostal skvělý nápad na projekt. Ukážu celé třídě, jak jsem v té hře dobrý. Na *Sejmi všechno, co se hejbá* jsem tvrdě dřel. Dostal jsem se do 23. úrovně a získal 463 916 bodů.

Moje malá sestra Lada začala zpívat písničku *Princezny Slavice*, což byl její oblíbený televizní

pořad. Uff. Byl to zároveň můj nejneoblíbenější televizní pořad. Existovala jenom jedna věc, která byla horší, než poslouchat skřípavý hlas princezny Slavice. Poslouchat, jak stejné písničky zpívá ještě skřípavějším hlasem moje sestra.

Lada zpívala: „*Kdo nepřestane videohry hrát, la la la, tomu začne mozek umírat, la la la.*“

„Tomu, kdo pořád čučí na televizi, taky,“ varoval jsem ji.

„Mých oblíbených pořadů, což jsou *Zamilovaní pubertáci* a *Kluci v plavkách*, se rozhodně nevzdám,“ prohlásila moje starší sestra Alice. „A je mi jedno, jestli mi to zničí mozek.“

„To je proto, že žádnéj mozek nemáš,“ vysvětlil jsem jí.

Máma mi vypnula herní konzoli a okomentovala to: „Kájo, to od tebe není hezké. Jdi si dělat domácí úkoly.“

„Ale já dělám domácí úkol. Musím pracovat na mém velkém projektu. A můj velký projekt je tahle videohra. Chystám se třídě předvést, jak dobře hraju *Sejmi všechno, co se hejbá*.“

Máma ale zavrtěla hlavou. „Hraní videoher je něco, co se dělá pro zábavu. To není práce. Jako domácí úkol se to nepočítá.“

Zaúpěl jsem.

Vajgl, náš pes, si položil hlavu na moji nohu. Pokoušel se mě povzbudit. Sestry mu po celé srsti uvázaly růžové mašličky. A to mě nepovzbudilo.

„Hlavu vzhůru, Kájo,“ pokoušela se mě povzbudit máma.

Zavrtěl jsem hlavou. Dnes mě nemohlo povzbudit nic.

„Zítra přijede na návštěvu tvůj bratranec Sam,“ dodala.

To mě vzpružilo. Sam byl stejně starý jako já. Neviděl jsem ho už roky, protože bydlel daleko od nás. Ale těšil jsem se, že si spolu můžeme užít spoustu zábavy. Mohli jsme společně hrát videohry a basketbal a taky jsme spolu mohli soutěžit v krkání. A taky jsme mohli trávit čas spolu s mými kamarády.

Nemohl jsem se dočkat, až bude poblíž další kluk. Můj táta je voják, který odjel na misi do zahraničí. Takže momentálně jsem byl jediný kluk v domě, tedy kromě našeho psa, ten ovšem nosil růžové mašličky.

„A taky přijede tvoje sestřenice Jana,“ oznámila mi máma.

To mě vzpružilo ještě víc. Jana byla ve věku mé sestry Lady. Doufal jsem, že Ladu zaneprázdní natolik, že nebude mít čas zpívat písničky princezny Slavice.

„Sam a Jana nemají tento týden školu,“ dodala máma.

„Takže jim budu tenhle týden dělat společnost a školu oželím,“ logicky jsem navázal.

Máma ale zavrtěla hlavou: „Ne, Kájo.“

No dobře. Za pokus to stálo.

„Co budeš dělat jako svůj velký domácí projekt?“ zeptala se mě máma. Musela mi to připomínat?

„Můžu předvést svoje výtvarné schopnosti,“
ukázal jsem na vlastní obrázek visící na ledniče.

Máma se poškrábala na hlavě. „To jsem se právě
chtěla zeptat. Je to modrý had, schovávající se
v hnědé botě? Nebo je to modrá špageta na hnědém
podnose?“

Měl to být obrázek mořského pobřeží. Svoje
výtvarné schopnosti jsem tedy předvést nemohl.
Žádné jsem neměl. Co bude můj projekt, na to
nikdy nepřijdu.

Lada zpívala svým skřípavým hlasem: „*Kdo dělá
doma úkoly, je borec, la la la, kdo na úkoly kašle, to
je blbec, la la la.*“

Dobrá, jsem blbec.